

Ukázka z knihy Jiřího Burkovce: *Justice na kolenou*

Letič odkopl přikrývku, rozhodil nohy, ruce založil pod hlavu a na chvíli ještě zavřel oči. Močový měchýř ho tlačil už dobrých deset minut, ale z postele se mu nechtělo. Nebýt tlaku v útrokách, nikdo by ho z ní nedostal. Je skoro pánem svého času a majitelem nadité prkenice. Tady v Praze může všechno, o čem se mu doma, v Záhřebu, mohlo jen zdát.

Pomalou, nerad shodil nohy z postele. Močový měchýř se prostě uplatit nedá. Protáhl se a došátral do koupelny s toaletou.

To je úleva, pomyslel si, když zastrkoval pohlavní úd do trenýrek. Na tebe holky letěj, usmál se pro sebe a přešel rukou přes trenýrky.

S pocitem všemohoucnosti, který ho naplňoval zejména od doby, co se stal členem party převážející kradená auta, si stoupl pod sprchu. Horká voda odplavovala ranní rozespalost. Znovu si připomněl včerejší večer, jak se ta holka zmítala. Taková česká děvka, a jemu dát nechtěla. Jemu, který dostane, co si zamane. Ještě teď ji vidí, zkrvavenou, prosící. A on, Dragan, do ní vniká jako zběsilý. Byla to jen kurva, obyčejná česká kurva. Dostala, co si zasloužila, a nebyla první. Dragan může mít každou, a tak to taky zůstane. Jinak je všechny...

Prudký závan vzduchu ho přiměl otevřít oči, blaženě přivřeně pod proudem horké vody. To, co spatřil, bylo jako ze snu. První ránu dostal přes nohy, které se mu hned podlomily. Druhá rána ho zasáhla do týlu. Krev se rozstříkla po bílých kachličkách. Třetí rána byla z milosti. Ukončila život Dragana Letiče, gaunera.

Ondřej Bosák, inženýr, 42 let, ženatý, jedno dítě. Stručná charakteristika, která nikoho zvlášť nezajímá, ale musí být někde zapsaná. Prostě evidence, jak si žádá vyspělá společnost.

Jako dítě byl obyčejný kluk. Základní škola uběhla rychleji, než si stačil uvědomit, že dospívá, středoškolské a vysokoškolské studium proběhlo mezi učením, sportem, kulturou, zábavou. Jednoduše: normální a přirozený běh života. Načas jej zvířila „internacionální pomoc“ republiky z roku 1968. Pak přišlo manželství a rutina člověka, který se musí starat o rodinu. O politiku se moc nezajímal, bral ji jako zlo každé společnosti a myslel si o ní své. Když se v listopadu 1989 lámaly ledy, šel spíš ze zvědavosti než z uvědomělosti s těmi, kteří se snažili změnit chod budoucnosti. Kam? No přece k lepšímu.

Doba se začala měnit. Hranice se otevřely a každý měl možnost na vlastní oči spatřit zatracovaný západní zázrak, a naopak, k nám se začalo tlačit nemálo těch, kteří mysleli pouze na vlastní kapsu. Prezident se stal pojmem a ve své šlechetnosti dopomohl mnoha lumpům ven z vězeňského pekla. Politici se předháněli v politikaření. Demokracie začala nabírat obrátky a ztrácet na podstatě. On sám cítil něco zcela jiného, než se říkalo a psalo. V zaměstnání mu přidali tisíc korun a nájem stoupl o tisíc pět set. Chleba se zdražil pětkrát a na maso už pomalu nebylo pomyslení. Auto, které mu stálo před domem, hladově čekalo na příslib benzínu. Přesto žil dál svůj apolitický stereotyp a neměl v úmyslu někde se angažovat ani do něčeho zasahovat. Kdyby byl nepřišel 15. leden 1994. Den, který poznamenal celý další život onoho průměrného českého občana.

„Ondro, nezapomeň, že zítra přijede Eva, tak si s Pavlatou nic nedomlouvej,“ kladla od kuchyňského sporáku Bosákovi na srdce jeho žena Věra.

„Já vím,“ odpověděl a dovázal si tkaničku.

„Jo, a taky něco kup, nějakou flašku, něco sladšího, znáš Evu.“

„Jasně,“ přikývl.

„A v kolik přijdeš?“ nepřestávala manželka ve svém ranním připodotýkání.

„Jo, a Ondro, máš lístek na autobus?“

To už ale jako by neslyšel, rychle zabouchl dveře, aby nemusel odpovědět. Neměl rád tahle rána plná ženiných příkazů, zákazů a připomínek. Vlastně ještě dospával, i když budil dojem odpočatého člověka. Tenhle Věřin zlozvyk prostě nesnášel. A třebaže se už neježila jako v prvních letech manželství, když jí ráno utekl beze slova, dokonce i bez pozdravu, stejně si svá ranní kázání neodpustila. Jinak to ale je zlatá holka, která by se pro něho a pro dceru rozkrájela.

Ústav zemědělské techniky si stále potrpěl na píchačky. Tady se nezměnilo nic, dokonce i vedení zůstalo stejné. Ale to vše Ondřejovi nevadilo, práce ho těšila a vedení i píchačky mu mohly být ukradené. Ředitele pomalu ani nepotkal a mezi vyvolené nepatřil. Také politika mu byla vzdálená a známé na horním patře, jak říkával, rovněž neměl. Svě si udělá, semtam ho napadne nějaký zlepšováček, jen kdyby se takhle činil každý.

Otevřel kancelář, hodil na stůl tašku, mrkl do kalendáře a zaškrtl dnešní datum, 15. leden. Denní rituál před příchodem Pavlaty. Má ještě dvě minuty jen pro sebe. Vezme tužku a napíše na papír: Eva – flaška a kytka. Dvě minuty jsou pryč. Rozlétnou se dveře.

„Nazdar, Ondřejíčku. Vyspínaný? Nasnídaný? Jak se máš?“

„No těbůh, s tebou zas bude den,“ usmál se. „Jitka tě ráno pošimrala, co?“

„Na místech, kam směřjí jenom ženské. A představ si, že sama od sebe. No, čuměl jsem jak Čedok na Aljašce, kde se to v ní vzalo.“

„A to tu ještě není jaro.“

„To tedy není, kolikátého vůbec je?“ nahlédl Pavlata do kalendáře.

„Patnáctého ledna,“ oznámil mu s úsměvem Bosák, „sotva začala zima.“

Mokrý sníh nekřupe, čvachtá, lepí se, a než roztaje úplně, mění se v odpornou břechku.

Dívka se pomalu plazí po špinavé zemi a snaží se vydat nějaký zvuk. Ústa má však vyschlá a hrdlo plné hlenů. Nemá sílu, zato beznadějí sílí. Krvavou stopu, kterou táhne za sebou, ani nevnímá, bodné rány už ani necítí. Hlava jí klesá na rozbředlý sníh, oči se potahují mázdrou. Eva Bosáková umírá na rozbředlém sněhu. Je 15. ledna 1994.

„Hele, nechceš koupit doláče?“

„Seru ti na tvý kšefty, naval prachy,“ odpověděl Dragan mladému prodavači všemožného zboží v kiosku na Staroměstském náměstí.

„Snad jsem tolik neřek, chci ti pomoc a ty se můžeš podělat.“

„Nekecej a cvakej!“ vyjel Dragan trochu ostřeji, „máš tři dny zpoždění, tak dělej!“

Prodavač vytáhl z batůžku hrst pětitisícovek a podal mu je. „Tak už se, brácho, nevztekej.“

„Jo, ale příště navalíš procenta, deset za den.“

„Co blbneš, vždyť jsem byl marod,“ vyděsil se prodavač, „A je to poprvé, co jsi čekal.“

„Ty na zboží taky nečekáš, tak drž klapačku a snaž se.“ Dragan se otočil a poodešel kousek od stánku. „Máš svůj stánek rád, co?“

„Prosím tě, neblbni,“ sepnul ruce mladý muž, „bylo to poprvé...“

„To doufám, jinak nebudeš mít kde prodávat!“

„Ale...“

To už Dragan neposlouchal, musel jít pro zboží, stánkař ho přestal zajímat. Kdyby ovšem na něj nebyl tvrdý, on a další mu přerostou přes hlavu. Navíc dnes prachy potřebuje, a hodně. Přijde zboží a Arabové na sekýru nedávají. Jo, v Praze je ráj. Ti podělaní Čecháčci se bojí, jenom když stáhne obočí. Jsou to poserové, a toho je třeba využít. Doma by to na nikoho neplatilo, ale tady ano.

Došel na roh Vodičkovy ulice a pohlédl ke směnárně. Gosi byl na svém místě.

„Servus, Gosi,“ pozdravil kulatého Araba a přistoupil těsně k němu. „Máš něco?“

„Máš prachy?“ usmál se dobře živený Arab.

„Jasný, kolik toho je?“

„Za dvě stě papírů. Bereš?“

„Jo, ale měl bys slevit, neberu poprvé.“

„Tak čau, zkus to jinde.“

„Neblbni, jen jsem tě zkoušel, vím, že jsi hajzl, tak to vyval.“

„Ale dobrej hajzl, kamaráde. Nikdo to nemá tak levně, a stejně na tom trhneš dvakrát tolik, takže sklapni a ber, když dávám.“

Dragan vytáhl zpod bundy smotek omotaný gumičkou. „Je to přesně, nemusíš to počítat.“

„Myslíš?“ zvedl Arab obočí a začal bankovky přepočítávat.

„Jo, dobrý,“ spokojeně zamručel po malé chvilce a podal Draganovi balíček narkotik. „A nesežer to sám, Jugoši,“ zasmál se.

„Jdi do hajzlu,“ odsekl Dragan a zastrčil si balíček za košili.

I Arabové jsou svině, pomyslel si, ale je fakt, že mají pro strach uděláno. Něco jako Rusáci, k čertu s nimi, ani za komoušů nebylo zle. Rusové tankovali vodku někde na Kavkaze nebo na Urale, kdežto teď... no, snad se s nimi nějaký čas ještě dá vyjít.

Pomaloučku se vrátil na Staroměstské náměstí, kde mladý prodavač nabízel své zboží vlasatým cizincům. Dragan počkal, až odešli.

„Kolik toho budeš chtít?“ zeptal se prodavače.

„Neblázni, před chvílí jsem tě vyplatil, jsem švorc.“

„Zaplatíš zejtra. Tak kolik?“

Prodavač se podrblal za uchem. „Asi tak za padesát, ale zaplatím až pozejtří. Nestihnu to do zejtrka udat.“

„Dobrý, večer u Želvy, přinesu ti to tam.“

„Jasný, v sedm jsem tam jak na koni.“

Dragan se od rána poprvé usmál. Život tady v Praze je opravdu božský.

„Kapitáne, doktor říká, že může být mrtvá asi tři hodiny, vykrvácela.“

„Nějaké doklady nebo něco?“

„Občanský průkaz. Eva Bosáková, dvacet let, svobodná. Bydliště Prosecká 17, Praha 9. Pak jsme našli peněženku s pětistovkou, což naznačuje, že nešlo o loupežné přepadení.“

Kapitán Urban ještě jednou věnoval pohled mrtvé dívce, než se obrátil k doktorovi, který skládal své nádobíčko do brašny.

„Jak to vidíte, doktore?“

„Utržila tak osm ran něčím ostrým, asi nožem, žádná nebyla smrtelná. Musela hodně zkusit, než zemřela. Počítám tak něco přes hodinu. Vykrvácela.“

„A co sexuální motiv?“

„Nejsem vědma, kapitáne, všechno až po pitvě.“

„Jasně, jako vždy.“

Urban se pomalu vrátil do svého vozu. „Hod'te mě na stanici,“ požádal řidiče a zavřel oči. Chudák mladá holka, takhle skončit. Ještě štěstí, že se mu blíží šedesátka a důchod, pak se na všechno vykašle, ať si to dělá, kdo chce. Vždycky honil vrahy, jak za komunistů, tak dnes. Ale co všechno se děje teď, nad tím zůstává rozum stát. Chytat vrahy, aby je hned druhý den soudci pouštěli na svobodu, to věru není smysluplná práce. Divná svoboda a demokracie... Všichni ti panáci, co rozhodují od stolu, by měli vidět alespoň jednoho zamordovaného, pak by snad rozhodovali jinak.

Před budovou policie vyhlížel poručík Kraus, který patřil do Urbanovy skupiny. U policie kroutil šestý rok a výplatu měl jako elév v bance. Polepšit by si mohl u soukromé ochranky, jenže o tu nestál. Byl totiž tělem i duší kriminalista. Urban mu přezdíval Syčák, to proto, že každý, kdo uvízl v poručíkových rukou a pak skončil ve vězení, mu nadával do bolševických syčáků.

„Jak to vypadá, kapitáne?“

„Blbě, Jirko. Mladá žába. Někdo ji ubodal.“

„Takže se dáme do práce. Nahoře se hřeje voda na kafe, je trochu zima.“

Až na nezbytnou, celkem moderní komunikační techniku a digitální hodiny nad dveřmi se kancelář bývalé mordparty za léta nijak nezměnila, snad jen víc zšedla. Poručík Kraus zalil velkého turka Urbanovi a sám si nalil do menší sklenice.

„Kdo to byl?“

„Eva Bosáková, dvacet let, z Proseka. Několik bodných ran, po kterých vykrvácela. Alespoň to tak říkal doktor.“

„Kdo zajde k rodině?“

„Jestli nějakou má, tak jí to řeknu já. Ty zjistíš, kde se zdržovala poslední dny, a já si promluví s pozůstalými. Doklady a osobní věci přiveze Petr, přijede asi za hodinu, ještě tam zůstal.“

„Co bude dělat on?“

„Bude pokračovat na Mochovcovi, jinak to bude náš pomník.“

„Mochovec asi bude,“ zašklebil se poručík, „nic na něj nemáme.“

„Jenom to, že manželka je zavražděná a on jí předtím vyhrožoval.“

„To není důvod k vraždě, kapitáne.“

„Jasně,“ ušklíbl se kapitán, „není...“

„Já jen cituju soudce Kučeru...“

„Jdi se bodnout i s Kučerou, nebo jsi taky takovej blbec?“

„Já nejsem soudce, ale blbej polda, kapitáne, já se v tom nevyznám, já nejsem študovanej.“

„Potom jsme zpozdilí my dva a Petr jakbysmet. Nechci o tom už mluvit... A Mochovce, toho dostaneme, jinak odejdu do penze předčasně.“

„Tak jo, to беру. Až se vrátí Petr, pustím se do toho nového případu. Dnes je 16. ledna. Do konce měsíce budeme vraha mít. Při našich excelentních schopnostech...“

„A další měsíc nám ho JUDr. Kučera pustí na svobodu,“ pokrčil rameny kapitán Urban.

Dragan Letič prodal téměř celou dávku, kterou koupil od arabského překupníka, a pomalu se vydal na toulku Prahou. Pocit vlastní geniality ho přivedl k vytržení. Věděl, že se dnes musí vyspat s holkou. A tu si musí najít. Je čtvrtek. V pondělí bude převážet do Polska mercedes, přivezený z Regensburgu. Má hromadu času a taky peněz. Úspěšně prodává drogy a převáží kradená auta. Dnes se chce bavit.

Cesta z Václavského náměstí ho zavedla ke vstupní hale hlavního nádraží. Koupil si párek v rohlíku a zapil ho vychlazenou limonádou.

Eva Bosáková chtěla rodiče překvapit, a proto nezavolala, že bude doma o den dřív. Těšila se z toho za sebe i za ně. Zítra si třeba zajdou na společnou večeři. Táta je trochu nemluva, ale s mámou si zase popovídají o všem možném. A snad už příští rok se jí podaří dostat se na vysokou a dojíždění z Karlových Var přestane. K balneologii se vrátí za šest let s diplomem v kapse. Uchopila tašku nacpanou prádlem na vyprání a vydala se po peronu k výstupním schodům.

„Můžu vám pomoci?“ překvapila ji nabídka pronesená s cizím akcentem.

Vedle ní stál černovlasý mladík.

„Děkuji, není to těžké.“

„Jen neříkejte,“ usmál se mládenec a sáhl po tašce. „Já jsem Dragan. My jižané pokládáme za samozřejmé pomoci krásné mladé dámě.“

Eva se poušmála. „Jste galantní, ale ta taška opravdu není těžká, a pak... spěchám domů, tak se nezlobte...“

„Já vás doprovodím,“ nedal se Dragan odbýt, „a pomůžu vám.“

Odevzdaně pokrčila rameny. „Tak dobře, jdu na metro,“ a pustila tašku.

„A kam jedete?“

„Na Prosek,“ odpověděla popravdě.

„Já vás doprovodím, mám čas a vy se mi líbíte.“

„To je od vás pěkné, ale já dojdu sama.“ Znovu se chopila tašky.

„Tak aspoň k metru,“ žadonil. „Víte, já se tu v Praze nudím, a neubude mě, když udělám nějaký dobrý skutek. Moc vás prosím,“ sklopil oči.

„Ale jen k metru, dál už to zvládnou sama.“

„Jasně, slečno...“

„Eva,“ představila se mu na jeho nevyřčenou otázku.

„Eva?“ radostně zvolal Dragan, „první žena na světě, to je ono.“

Musela se usmát a ani jí už nevadil. Došli k turniketům, kde se jejich pohledy na vteřinu střetly.

„Tady si už poradím sama, když dovolíte.“

„Ale já myslel, že si tykáme, já jsem Dragan a ty jsi přeci Eva, ne?“

„Dobře, Dragane, tady nastupuji a...“

„Jenom chvíli,“ přerušil ji, jen aby mu neutekla. „Opravdu jen chvíli. Víš, já jsem tady sám a nemám si s kým popovídat, a když se mi naskytla příležitost, tak... víš, nezlob se.“

„Já se nezlobím, musíte ale pochopit, že vás...“

„Ne, vás, Evo, ale tebe, vždyť si tykáme.“

„Nějak mi to nejde, ale když jinak nedáš, tak... já nevím... přijela jsem o den dřív domů...“

„Jasně, já vím, ty jsi přijela odněkud a teď chceš za někým domů. Ty někoho máš?“

Zavrtěla hlavou. „Nemám, ale jak bych ti to vysvětlila, prostě... není to můj styl, seznamovat se takhle na ulici.“

„Můj taky ne,“ vyhrkl Dragan, „jenže nějak se začít musí.“

„Možná, snad někdy jindy, ahoj!“ Rychle uchopila tašku a prošla turniketem.

„Počkej přeci,“ rozběhl se Dragan za ní, „jen na chvíli...“

Zastavila se. „Dragane, prosím tě, já vážně nestojím o nějaké seznamování. Pomohl jsi mi s taškou, moc ti děkuji, teď ale musím jít, tak ahoj!“

Jemně ji uchopil za loket. „Evo, prosím tě, chci si jen popovídat, no tak...“

Najednou zahlédla v jeho očích něco nového, panovačného. „Ne, Dragane, a moc tě prosím, pusť mě, opravdu nemám náladu na dohadování.“

Postoupila ke schodům. Maličko se oťrásla. Věděla o sobě, že je přitažlivá, není však dostupná. Sestoupila ze schodů, ohlédla se, Dragana neviděla, a tak se už klidně zastavila na nástupišti. Souprava metra se přihnala za necelou minutu. Eva s úlevou dosedla na koženkovou lavici. Na konečné v Holešovicích rychle vyběhla schody a zamířila k zastávce autobusu. Za několik minut bude doma. Když zjistila, že další autobus pojedje až za dvacet minut, pevně sevřela tašku a vydala se pěšky na druhou zastávku. Cítila se unavená, a tak jí snad trocha pohybu pomůže únavu zahnat. Cesta vede podél holešovické zástavby k přestavěnému Trojskému mostu. Tam někde by měla být další zastávka. Pěšky nějakých deset minut.

Sníh roztával. Musela obejít několik kaluží, dokonce cítila trochu vlhka na chodidlech. Vtom uslyšela tiché dupnutí. Otočila se směrem, odkud zvuk přicházel. Nic neviděla. A najednou znovu, tentokrát silněji. Ohlédla se.

Ránu dostala přímo do obličeje. Sesula se na zem, kde stačila očima zaznamenat zimní pánské boty. Trochu se vzpamatovala a pohlédla vzhůru. Nad ní se hrozivě skláněl Dragan.

„Říkal jsem ti, že si chci jen pokecat, ale ty ne. A víš proč?“ rozesmál se. „Protože jsi děvka, obyčejná česká kurva,“ a kopl Evu do boku.

„No vstaň, ty kurvo, něco ti ukážu, to jsi ještě neviděla, to je pták, co... vezmi ho, ty svině... no tak dělej... slyšíš!“

Eva se zapotácěla.

„Co je, děvko?“ sykl Dragan a další ranou ji srazil na zem. „Teď mi ho vykouříš, jinak tě zabiju.“ A z kapsy vyndal nůž.

„Ty hnuse,“ hlesla, „to mě radši zabij!“

„Ty děvko, vem ho do ruky, dělej! Co? Nechceš?“ popadl ji za vlasy a nazdvihl ze země, „dělej, ty česká kurvo!“

Pomalou se jí podařilo zvednout se na kolena. Vší silou vrazila sevřenou pěst Draganovi do slabin. Zasténal a upadl.

„Ty...“ znovu zasténal, „ty kurvo, ty děvko!“ A začal Evu bodat nožem. Její křik ho rozběšňoval. Bodal a bodal, až se dívka přestala hýbat. Pak se pomalu napřímil a ještě jednou do ní kopl: „Ty svině!“ Upravil si kalhoty a pomalu odešel na zastávku metra.

„Dobrý den, hledám Bosákovy, tady ty cedulky ale jaksi...“

„To je normální, nejsou k přečtení, že jo,“ odpověděl asi čtyřicetiletý muž na otázku kapitána Urbana. „Ale náhodou je znám, je to vedlejší vchod. Myslím, že šesté patro.“

Výtah fungoval, takže nepozvanému hostu ušetřil alespoň trochu námahy.

„Kdo je?“ ozvalo se od Bosákových po zazvonění.

„Kapitán Urban, kriminální policie,“ odpověděl.

Chvilku bylo ticho. Pak se hlas zeptal: „A co chcete?“

„Jste paní Bosáková, matka Evy Bosákové?“

„Počkejte,“ vyzval ho hlas a v momentě se dveře otevřely. „Co se stalo?“

„Nebude lepší, paní Bosáková, když půjdeme dovnitř?“ Ukázal služební odznak a soucitně pohlédl do vyděšených očí.

„Ale... ale samozřejmě, pojdte dál. Stalo se něco?“

„Je mi to velmi líto, paní Bosáková... ale vaši dceru jsme dnes našli v Holešovicích ... bohužel mrtvou...“

Jen taktak ženu zachytil, aby se neskácela. Rychle se rozhlédl, kde mají koupelnu, když vtom dveře obývacího pokoje otevřel muž.

„Co se to tu děje?“ Když uviděl omdlelou manželku, nevěřicně pohlédl na kapitána. „Co se tu ksakru stalo? A vy jste kdo?“

„Promiňte. Jsem kapitán Urban z kriminální policie... Bohužel, vaše paní byla první...“

Muž upřel zrak na ženu, která se pomalu probírala z mrákot, a zpět na kapitána. „Co se stalo?“

Žena vzlykla. „Evička je prý mrtvá...“

„Jak, mrtvá?“ vydechl muž a uchopil ženu za rameno.

„Já nevím... to říkal on,“ ukázala na Urbana.

„Co se stalo naší Evě?“

Kapitán podstoupil od dveří a pomalu řekl: „Je mi to moc líto, ale vaše dcera Eva Bosáková byla navečer zavražděna.“

„Naše Evička je v Karlových Varech, to jste se určitě musel splést. No řekni, Ondro, nemám pravdu?“ zděšeně namítla žena.

Muž přisvědčil. „Ano, naše dcera pracuje v Karlových Varech a domů jezdí v pátek večer, což je zítra. To bude nějaký omyl.“

„Je to možné, pane Bosáku, ale přeci jenom bude dobře, když se mnou hned teď pojedete na prosekturu, a pokud jde o omyl, na místě se vysvětlí. Tělo jsme identifikovali podle dokladu zavražděné. Samozřejmě, může jít o omyl. Byl bych tomu rád.“

Bohužel, mrtvá byla opravdu Eva Bosáková. Oba rodiče svou dceru identifikovali a bez řeči se nechali odvézt na policejní stanici, kde kapitán pořídil zápis o identifikaci. Když manželům sděloval podrobnosti o úmrtí jejich dcery, všiml si, že Ondřej Bosák sevřel pěsti. Zatím se mu to jevilo jako normální reakce zdrceného otce. Teprve později poznal, jak se mýlil.

„Kapitáne,“ hlásil nadporučík Kokšal, když Bosákovy odešli, „co jsme našli na místě činu, jsme ukázali pozůstalým. Všechno poznali, až na klíče od auta, které ležely na místě, kde byla Bosáková napadena. Ty klíčky mohl ztratit i vrah.“

„Dali jste je na expertizu?“

„Dali, a tam zjistili, že klíče jsou od mercedesu typu pětset, a to přesně od medáka, který je v počítači mezi ukradenými. Dobrý, co?“

„Víš to určitě?“ zeptal se kapitán.

„Jasně, a za chvíli to budeme mít i písemně. Chlapi na tom makají, protože to zajímá i hospodářskou.“

„To znamená, že vrah může být cizinec...“

„Nejen to, kapitáne, ale taky zloděj nebo překupník.“

„To dá rozum. Jenže mi nejde do hlavy, proč by někdo, kdo šmelí s autáky, vraždil dívku, která přijede z Karlových Var a s velkou pravděpodobností nemá nic společného s auty ani s cizinci.“

„Taky nemám ponětí. Ale třeba něco věděla.“

„Lázeňská asistentka?“ zavrtěl hlavou kapitán. „To nemá logiku.“

„Možná. Jenomže která vražda ji má?“

„Petře, nefantazíruj a radši zjisti, kde se to auto ztratilo.“

„To už taky víme.“

„Tak to jsi tedy kanón. Kde?“

„V Německu, konkrétně v Regensburgu, přesně před šesti dny. Majitelem je nějaký Helmut Friege a ta kára ho přišla na sto padesát tisíc marek. Slušný, co?“

„Ty se překonáváš, ještě mi řekni, kdo vůz ukradl, a já jdu hned do penze.“

„To až příště, kapitáne, tak daleko nejsem.“

„Přesto jsi pašák.“

„Snažím se. To víte, dělám si zálusk na váš flek.“

„Já tě...“

„Jasně, šéfe, rozumím, penze se odkládá.“

„Nazdar, Libore,“ pozdravil kapitán Urban majitele pověstné diskotékové restaurace U želvy na Smíchově, houfně vyhledávané i cizinci. Byla sobota, čas diskotékového rojení.

„A jéje,“ trochu kysele se usmál majitel a vedoucí v jedné osobě Libor Dlouhý. „Copak nám nesete, pane kriminální?“

„Hned se dovíš. Doufám, že máš trochu času?“

„Jak kdy, pane kriminální rado.“

„Výborně, Libore. Vidím, že jsi plný vstřícnosti, tak mě teď poslouchej, jinak naše kamarádství skončí.“

„To snad ne, pane kriminální...“

„Asi čteš moc detektivek, jinak bys věděl, že jsem kapitán.“

„Já vím, pane kapitán, jenže dneska, to víte, frčí starý názvy. Mně taky říkají pane podnikateli, a to mám jen jednu hospodu,“ zasmál se Dlouhý.

„Buď rád, že máš alespoň tu, protože kdyby se někdo chtěl zajímat o tvůj trestní rejstřík ...“

„Počkat,“ ošil se Dlouhý, „to všechno bylo. Dnes jsem poctivej živnostník a platím daně.“

„Já taky platím daně a nikdy jsem neseděl, tak si moc nevyskakuj.“

„Vo co de?“

„No vidíš, to už je lepší. Takže od začátku...“ Kapitán usedl na barovou židli a pokračoval: „Kterýpak z tvých kunšaftů jezdí nebo jezdil ve stříbrném mercedesu pět set?“

„Jó, to já nesleduju, pane kapitán. Sem dovnitř chodej po svejch, že jo. V tom vám asi nepomůžu.“

Urban se pomalu rozhlédl po lokále. „Máš to tu pěkně Libore, ale trochu zatuchlé. Měl bych zavolat odvšivovací četku. Čistota nade všechno.“

„Ale to přece...“

„Proč ne? Teď, když jsi pan podnikatel, určitě chceš žít na úrovni, a odvšivovací ti k tomu trochu dopomůžou.“

„No tak dobře,“ Dlouhý si utřel z pocené čelo. „Co ksakru chcete vědět?“

„Věděl jsem, že jsi rozumný. Přesně takový jako zastara, co, Libore?“

„Dejte mi svátek a ptejte se.“

Kapitán vzal do ruky vyleštěný tácek ve tvaru želvy. Pak se zahleděl Dlouhému do očí. „Koho jsi v poslední době z těch svých návštěvníků viděl jezdit v mercedesu? Myslím, v drahém mercedesu.“

Dlouhý si podrbl čelo. „Ale všechno jenom mezi náma?“

„Vždyť se známe, ne?“ konejšil ho Urban. „Tak začni.“

„Nó... jeden takovej měl nějaký Jugoš...“

„Jak se jmenuje, náhodou nevíš, vid?“

„Náhodou jo. Někakej Dragan... Letič. Ale jestli ho ještě má, to nevím.“

„Co je zač?“

„Jako co?“

„Nedělej natvrdlého, ptám se na toho Jugoslávce.“
 „Jó toho?“
 „Přesně.“
 „Von je takovej... no, jak bych to řek, někdy normální a někdy rozhazuje tak jako všici, když jsou ve vatě.“
 „Takže peněz má dost?“
 „Jak kdy, jednou se mu vede, jednou smrdí korunou.“
 „Pak je ten mercedes nějaká levota, co myslíš, Libore?“
 „To já vopravdu nevím, asi ho má půjčenej, víte, co von má kamarádů?“
 „A co holky, letí na něj?“
 „To jo, von je hezoun, ale je prej trochu drsňák.“
 „Neříkej.“
 „To říkala Iveta. V posteli je prej dobrej, ale holku musí seřezat, pak že se mu to líbí.“
 „Sadista?“
 „To možná né, spíš ten... jak se jim říká?“
 „Masochista?“
 „Ale jinak žádněj gauner, a platí dobře, prostě, dobrej zákazník.“
 „Kdy tu byl naposled?“
 „Ve středu, sbalil jednu kočku a hned s ní vypad.“
 „Jak často sem chodí?“
 „Tak jednou do tejdne, někdy dvakrát. Nijak tu nevysedává.“
 „Ještě poslední otázku, Libore. Jak víš, že měl mercedes?“
 „Protože se chlubil, jaký má fáro, a všem ho ukazoval.“
 Kapitán se pousmál.
 „No... von byl trochu chycenej, tak se vytahoval...“
 „Ty jsi to auto viděl?“
 „Na půl voka.“
 „A čísla sis nevšiml?“
 „To ne, to mě nezajímá, a vůbec, to je všechno, co vím.“
 „Takže tvrdíš, že stříbrný mercedes pět set před tvým saloonem je pro tebe jako houska na krámě. Zvlášť když v něm jezdí jugoslávský mladík...“
 „No víte, pane kapitán, von se tady s ním byl blejskout jenom jednou. A měl ho vykšeftovat s nějakějma Němcema. Na tom přeci není dneska nic divného, že jo...“

Po ztrátě klíčů od kradeného mercedesu se Dragan druhý den ráno vrátil pěšky na místo, kde pobodal Evu Bosákovou. Když uviděl policejní auta, raději kvapně zmizel. Co teď? Musí se obrátit na fachmana v Olomouci, který jim vybrušuje nové klíče podle vložky v zapalovací skřínce. Auto má v pondělí opustit Českou republiku a skončit na polském území, odkud bude převezeno na východní trh. To už ale není jeho džob. Dragan dostává zaplacenou jenom za převoz z Čech do Polska. Další osud kradených vozů je v péči jiných. Teď však vyvstal problém. Je pátek, takže do Olomouce fakt musí. Otevřít zamčený mercedes se mu podařilo hned. Nasedl do vozu, vytrhl zapalovací dráty a propojil je. Motor tiše naskočil a Letič odjel do Dejvic. Doma se osprchoval, snědl, co lednička nabídla, natáhl se na gauč, aby v klidu ještě jednou promyslel situaci, a usnul.

Probudil se před pátou hodinou odpolední. Rychle se oblékl a opustil pronajatý byt. Stejným způsobem jako předtím propojil dráty zapalovací skříňky a vyrazil na výpadovku na Olomouc. Po zprávách, které vyslechl z autorádia, se uklidnil. Ani zmínka o nějakém násilném činu, natož o kradeném mercedesu. Nemohl tušit, že každé policejní auto má za úkol sledovat a kontrolovat všechny mercedesy na silnicích. A tak, třebaže se znepokojením, ukázněně zabrzdil, když ho dva uniformovaní policisté stavěli a následně požádali o doklady. Na to byl připraven. Suverénně předložil perfektně zfalšované papíry od vozidla. Jeden z hlídky si prolistoval zahraniční technický průkaz a zdvořile požádal: „Ještě váš osobní doklad, prosím.“

„Samozřejmě,“ odpověděl a podal policistovi pas. Ten si jej prohlédl, načež ho zajímalo: „To normálně jezdíte ve vypůjčených vozech?“

Na to už měl Dragan připravenou odpověď. Ne nadarmo mu vštěpovali, jak se chovat a jak odpovídat, když bude zastaven a policejně kontrolován.

„Vozy převážím našim zákazníkům. Oni sami používají leteckou dopravu, ale na místě chtějí mít k dispozici své auto. Přistavování vozů je má práce,“ vykládal spisovně jako z partesu.

„Mluvíte dobře česky.“

„Jsem tu už patnáct let, studoval jsem na české vysoké škole.“

„Můžete vystoupit z vozu?“

Dragana polilo horko. „Víte, já spěchám, jestli jsem spáchal nějaký přestupek, zaplatím pokutu.“

„Buďte tak laskav a vystupte si!“

Pomalou vystoupil a ležérně se opřel o dveře auta.

„Ustupte si stranou,“ přikázal policista a nahlédl do vozu.

„Všechno v pořádku, můžete jet,“ a podal řidiči doklady.

Když Letič znovu usedl, zhluboka si oddechl. Vtom ale policista na jeho straně prudce otevřel dveře a druhý policista pozvedl pistolí. Rozkaz vylétl jako střela: „Ruce na volant! A žádné hlouposti!“

Dragan rychle uchopil volant. Sakra, co se děje?

„Vystupte, opřete se rukama o střechu a rozkročte se!“

Udělal, co mu poručili, a jeden z policistů mu naučeným hmatem nasadil ocelová pouta. Dragan Letič byl zajištěn druhý den po trestném činu, kterého se dopustil na Evě Bosákové.